

Ако великото Народно събрание е свикано, за да измѣнява територията на царството, безспорно то може да даде съгласието си, щото българският Царь да бѣде „управителъ“ и на чужда дѣржава, защото първиятъ въпросъ включва въ себе си послѣдния: този, който може да отстъпва, да размѣнява и да придобива територия, може и да рѣшава, дали да се сключи извѣстна уния или не. Разликата се състои само въ това, че въ първия случай се иска обикновено вишегласие отъ присѣдстваващитѣ членове на събранието, въ втория — квалифицирано мнозинство отъ $\frac{2}{3}$ на всичкитѣ народни прѣдставители¹⁶⁾. Отъ само себе си пѣкъ се разбира, че събранието, свикано за изборъ на царь или на регенти, може да приеме клетвата имъ, макаръ и прѣди избора да не е било споменато нищо за полагането на такава. Освѣнъ това, мислено, макаръ и непрѣдвидено въ конституцията, е допустимо, щото великото Народно събрание, свикано за избирането на новъ царь, да се занимае съ избора на регенти; допустимо е по идея, защото изборътъ на регенти е помаловаженъ отъ този на новъ царь. Но подобенъ случай не се прѣдвижда въ конституцията, понеже свиканото велико Народно събрание за избиране на царь прѣдполага вакантенъ прѣстолъ, а регенти се избиратъ при малолѣтень прѣстолонаслѣдникъ. Това е редътъ на конституцията. Ала миналото на България посочва и на анормални случаи. Така, въ 1886 г. III-то велико Народно събрание, свикано ужъ да избере „князь“, е избрало и единъ третъ регентъ, който заедно съ другитѣ двама, провъзгласили сами себе-си за регенти, е трѣбало да управляватъ страната, докато встѣпи новиятъ „князь“ на прѣстола.

§ 24. — III. Свикване, откриване и закриване.

Свикването. — Правото за това принадлежи на изпълнителната властъ: на царя, на регентитѣ, или на министерския съвѣтъ. Освѣнъ когато министерскиятъ съвѣтъ свиква великото Народно събрание за избиране на новъ царь респ. на регенти, или тия послѣднитѣ го сезиратъ съ въпроса за измѣнение на територията, — въ всички други случаи великото

16) По тоя пунктъ срв. по-долѣ.